

La frase del dia

“És difícil saber el moment exacte en què ens trobem, però si no som ja al pic, hi som molt a prop”

Fernando Simón, RESPONSABLE D'EMERGÈNCIES I ALERTES DEL MINISTERI DE SANITAT

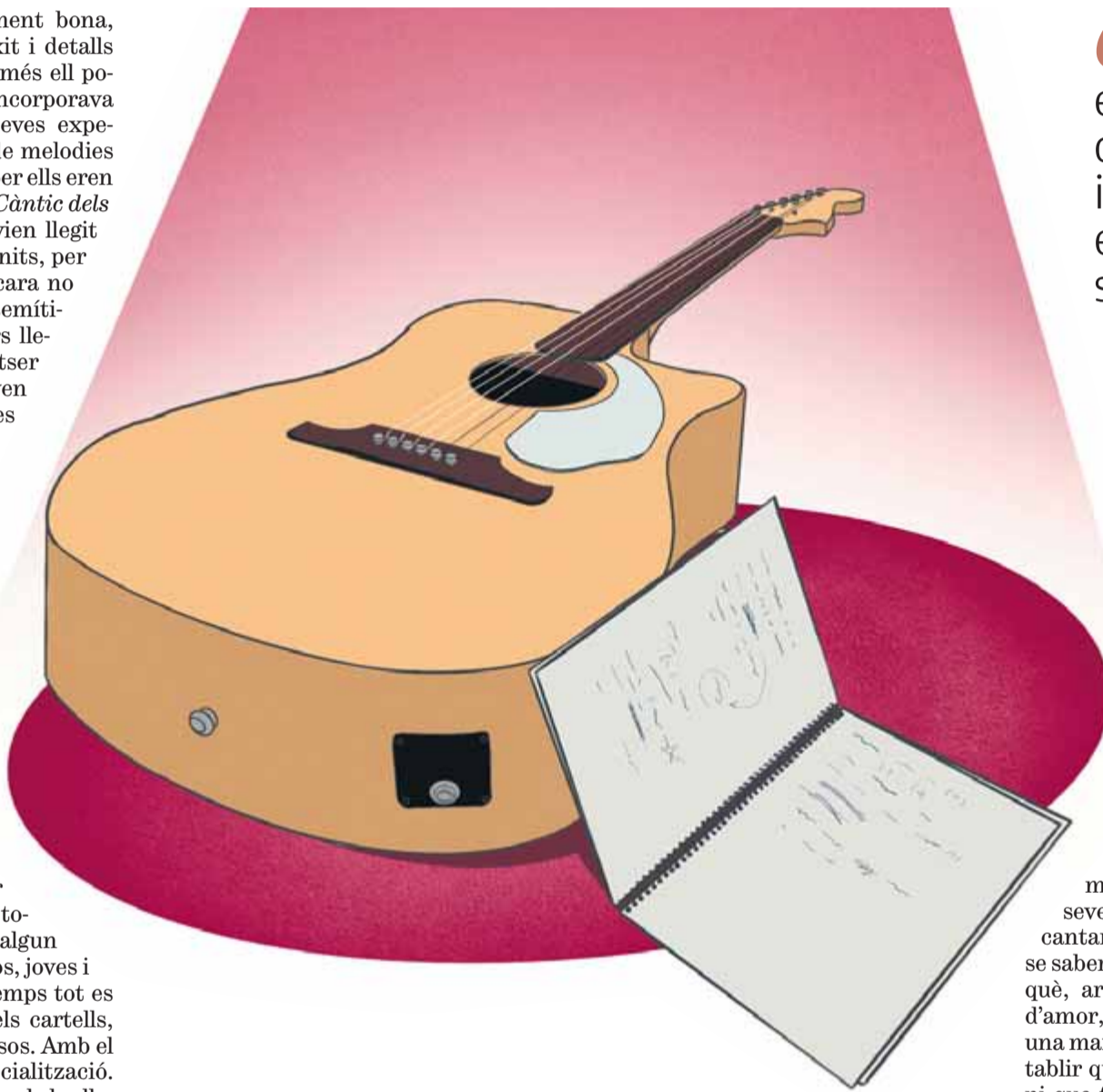
El Conte

Vicenç Pagès

Lletra i música

Era bona, era francament bona, amb possibilitats d'èxit i detalls autobiogràfics que només ell podia detectar. Aquella lletra incorporava imatges d'algunes de les seves experiències plegats, citacions de melodies pop de segona fila però que per ells eren importants, i un polsim del *Càntic dels càntics*, que tan sovint havien llegit en veu alta en les primeres nits, per agafar forces, quan ella encara no sabia si estudiar cinema o semítiques. Era una de les millors lletres que ella havia escrit, potser el revulsiu que necessitaven ara que la crisi comercial es barrejava amb la personal. Havien començat com una parella que cantava i tocava la guitarra de pub en pub, ell puntejant i donant suport al ritme que marcava ella. Tot ho feien junts: la melodia, les lletres, el dia i la nit, els errors i les descobertes. Era fàcil fer-ne prou amb el que cobraven, viure experiències que es convertien en cançons, evolucionar sense salts ni aturades, igual com era fàcil escriure el que pensaven, posar música al que els succeïa, tocar-ho a les palpentes en algun pub sense nom, sonar frescos, joves i convincents. Però amb el temps tot es va fer gros: els escenaris, els cartells, també els egos i els malentesos. Amb el creixement va arribar l'especialització. Ella va passar a encarregar-se de les lletres –i també dels números–, mentre que ell es convertia en un cantautor post-rock que barrejava homenatges i experiments.

Les setmanes es van convertir en anys. El públic els demanava el mateix, però ells no eren els mateixos. Havien tingut

MARIONA

dos fills, cinc discos i tres discussions de les greus. Cantaven el que no sentien i sentien el que no tocava. La lletra que ella li acabava de donar in-

corporava tot el que els estava succeint, però d'una manera que només ell podia entreveure, exposat d'una manera que suggeria, va pensar ell, que si es posa-

“La lletra que ella li acabava de donar incorporava tot el que els estava succeint

ven d'acord en quins eren els problemes potser encara podrien trobar les solucions. Només ella podia haver convertit les seves vivències en paraules que ell cantaria i que el públic escoltaria sense saber el que ells dos s'hi jugaven. Perquè, ara ho veia, allò era una lletra d'amor, però també un ultimàtum. Era una manera d'encarar el conflicte, d'establir que era el moment de resoldre'l, ni que fos separant-se. Llegint aquella lletra podia sentir-la a ella donant forma a aquella sensació d'imminència, amb esperança i també amb por: ella temia el desenllaç, però alhora el precipitava. La lletra venia a dir que ella tenia por de perdre'l, però que el que més temia era aquell temor.

Sísif

Jordi Soler

